

Som els caparrots!

Aplec biogràfic
dels caparrots
de Campos

© de l'edició: Ajuntament de Campos
Departament de Cultura
Departament d'Educació

Il·lustracions:
Cheli Balaguer
Txelfactory

Redacció:
Alumnat dels centres educatius de Campos;
CEIP Joan Veny i Clar
Col·legi Fra Joan Ballester
IES Damià Huguet

Assessorament lingüístic:
Joan Ignasi Servera
Mallorcatechnik

Dipòsit legal:

Impremta Adrover

Índex

La màgia de ser caparrot	04
Caparrotari campaner	06
En Popeye	08
En Pinotxo	10
Es Porquet	12
S'Ànnera	14
El Rei vell	16
En Morenet	18
Es Capità pirata	20
El Dimoni	22
El Rei	24
La Reina	26

La màgia de ser caparrot

Existeix cap poció màgica que permeti transformar les persones en personatges de conte?

Sí, jo en conec una: fer de caparrot.

Posar-me el caparrot damunt el cap i per damunt les espatles no és tancar-me la cara, sinó obrir-me la vista a la il·lusió. Les boques dels caparrots són petites, però suficients per, a través d'elles, veure tots els nins i nines que esperen impacients els Caparrots de Campos.

Fer de caparrot és aturar per uns instants les agulles del rellotge de la meua vida per passar a formar part d'un conte, llegit i contat a Campos, enmig dels seus carrers, i anant de bracet amb la tradició més imaginativa. És posar cames i cor a una peça d'art que han polit mans d'artistes amb una macedònia de colors. És nodrir d'història la infantesa del nostre poble.

Els Caparrots de Campos som, a més, un grup d'amics i amigues que tenim remarcats al calendari els dies que ens engalanam de festa major fent de caparrots. Un grup forjat de joventut i d'experiència, de caparrots que ens llancen dolços caramels des del cel, i obert de pinta en ample a futures incorporacions.

Les pàgines d'aquest llibre narren les històries dels Caparrots de Campos. Endinsa-t'hi i somia. Tan de bo quan despertis vulguis ser també caparrot. A mi, ser-ho, em fa ser més nina, més campanera, més feliç.

Molts d'anys i que visquin els caparrots!

Inès Mas Vadell
Caparrots de Campos

Caparrotari campaner

Caparrots, nans, capgrossos, capets, cabuts, cabeçuts... molts de noms, segons la parla de cada indret, per denominar aquest element festiu de l'imaginari col·lectiu. Materialment, una pròtesi en forma de cap, generalment humà o zoomorf, que es col·loca damunt les espatles del portador i fa l'efecte d'un personatge estrafet, amb el cap desmesurat. És una evidència que aquestes imatges conformen unes figures antagòniques a la dels gegants. A Mallorca, la tradició dels caparrots, com a elements integrants de les festes populars dels pobles, es produeix a partir de la segona meitat del segle XX.

A Campos, la col·lecció dels caparrots de l'Ajuntament és de l'imaginari més estimat del poble, ja que, per la seva antiguitat, han passat de generació en generació amb el so de les xeremies i la participació en les tradicionals corregudes de joies i pollastres de les festes de la Mare de Déu d'Agost. Els vuit caparrots antics –en Popeye, en Pinotxo, es Porquet, s'Ànnera, el Rei, en Morenet, es Capità Pirata i el Dimoni– es vesteixen amb calçons i camisa retxada mallorquina. Els més recents, el Rei i la Reina, amb túniques llargues de fantasia clàssica.

Els vuit primers caparrots apareixen documentats per primera vegada al programa de festes de la Mare de Déu d'Agost de l'any 1962. Són l'emblema de l'inici de les festes, i surten amb les xeremies per anar a recollir les tradicionals "joies". Però és a l'any 1986 que s'inicia un període d'absència de 13 anys d'aquestes figures. L'any 1999, després d'una acurada restauració a càrrec de M. José Mesquida Burguera, es recuperen i s'aprofita per ampliar la col·lecció amb dos nous caparrots que representen una parella reial de l'Edat Mitjana. A partir dels 2000, els deu caparrots, any rere any agafen més presència, i fins i tot arriben a participar en qualque edició de la Fira d'octubre. L'any 2016 passen a ser els icones de les banderes de les festes amb el lema "Campos en festa", i l'any 2019 els mateixos caparrots celebren la seva primera pròpia festa infantil amb el pregó dels 90 anys d'en Popeye. L'any 2020 participen per primera vegada a les Festes Patronals de Sant Julià i Santa Basilissa acompanyant la resta de figures de l'imaginari campaner.

Durant l'Estat d'alarma derivat la pandèmia Covid-19, el caparrot Porquet és el protagonista d'un seguit d'audiovisuals amb una sèrie de recomanacions per als infants durant el confinament, i per les festes d'estiu fa el pregó des de la Torre de Can Cos. Enguany, els deu caparrots es sotmeten a una nova i merescuda restauració a càrrec de la mateixa artista i, dins el marc de la Festa del Llibre 2021, es promou la publicació d'aquest aplec de relats biogràfics a càrrec dels alumnes dels centres educatius de Campos que han escrit la història de cada un dels personatges que conformen el caparrotari campaner.

En Popeye

Jo som en Popeye, o així és com m'anomenen. Actualment som un caparrot de Campos, que surt quasi cada festa a animar les persones i els carrers del poble. Vaig ser el protagonista d'una sèrie de dibuixos animats de la televisió i així és com vaig començar a ser conegut. Vaig existir a la vida real: vaig ser Frank "Rocky" Fiegel. Als dibuixos animats, jo, Popeye, només menjava espinacs per animar els nins a menjar de manera saludable. A part de per aquest motiu, també en menjava per tornar més fort. Trob que són molt saludables i boníssims. Vaig aparèixer per primera vegada a un còmic titulat Thimble theater, però després ja vaig començar a aparèixer per la televisió. A les sèries m'havia d'enfrontar als meus enemics. El més conegut és en Brutus, que a la vida real és el meu millor amic.

A mi m'encanta estar amb persones, és a dir, estar en companyia. M'agrada molt estar amb nins perquè em fan riure i són molt divertits. Jo pens que els nins de Campos són una part molt important de l'alegria que hi en aquest poble, amb gent tan simpàtica i agradable. A mi també m'encanta anar en barca per la mar. Podria estar moltes hores contemplant com la barca es mou i em duu surant. Antigament, i encara ara, també em diuen "Popeye, el mariner", perquè m'agrada molt anar en barca. Som un mariner de mitjana edat, duc tatuatges als braços, tenc els cabells curts i rossos i sempre duc una pipa a la boca.

M'agrada tant la mar que un dia d'estiu em vaig acostar a la costa campanera, concretament a ses Covetes, per pescar roquer per acompanyar els espinacs, però... de sobte, vaig sentir unes veus que em cridaven "Popeyeee, Popeyeee, Popeyeee". No sabia d'on venien aquelles veus. Vaig girar el cap i varen ser els caparrots de Campos. Em vaig acostar a la vorera per saludar-los. Vaig baixar del meu llaüt mallorquí de color blanc i ens vàrem abraçar i saludar mútuament. El rei i la reina em varen dir: -Popeye, et necessitam. Els nins i nines de la Vila campanera et volen veure, i volen gaudir de les teves històries marineres i la teva rialla-.

I així, amb la pipa a la boca, quasi apagada, vaig dir que sí a la proposta. Abans de partir, però, havia d'anar a amarrar na Valenta, la meva barca. En haver-la amarrada, vaig emprendre camí cap a Campos, on els campaners i campaneres esperaven els caparrots per començar les corregudes de joies i pollastres. I ara que som aquí, hi quedaré per sempre.

Joan Pau López Rigo i Laura Corrales Monserrat
2n ESO – Col·legi Fra Joan Ballester

En Pinotxo

Era un 15 d'agost de 1932 que va néixer en Pinotxo, fill del fuster Pimentí Picarol i de na Pixedis Monserrat. I no demaneu per què, però va néixer de fusta. Ja vos podeu imaginar quin ensurt per a la família! Era el petit de la casa i els seus germans, en Pinou, en Pideu i en Pionze, eren de carn i os. Vivien a foravila, però a cap dels quatre germans no els agradava gens haver de fer tant de camí per anar a l'escola i, quan en Pinotxo tenia 6 anys, es varen mudar a Campos.

En Pinotxo era un nin feliç i tenia molts d'amics. Li agradava cantar, ballar, llegir, passejar pel poble, anar a l'escola... Només hi havia una cosa que li feia por: el foc. Com que era de fusta, just sentir el renou de la llenya cremant corria a amagar-se davall el llit. En Pinotxo creixia feliç a Campos i els caps de setmana els passava a foravila amb el seu conco envoltat de tot tipus d'animalons.

Però ell sempre havia volgut conèixer món, i en haver fet els vint anys va fer la trosselleta i va partir per conèixer tots aquells llocs tan fantàstics que només coneixia pels seus llibres d'aventures. Durant 10 anys va viatjar per tot el món coneixent gent, costums, tradicions... La gent quedava astorada quan veien arribar un viatger de tan lluny i de fusta. Però tothom li obria les portes de ca seva i mai no li va faltar res.

Però com que les arrels sempre estiren i Campos té un què ben especial, al cap de 10 anys va fer el camí de tornada cap a la seva estimada Illa. Hi arribà el dia que feia 30 anys, el 15 d'agost de 1962, festa grossa al poble de Campos. Tothom va sortir a rebre'l i a escoltar les aventures que havia viscut. Quina festada que li varen fer! I ell va repartir dolços i presents a tots els que li feien cas.

I amics, sabeu què? Que és per això que cada 15 d'agost en Pinotxo surt davant la Sala amb els seus amics a ballar i a repartir dolços als nins, i no tan nins, per agrair a tots els campaners i campaneres la rebuda tan especial que va tenir quan va tornar del seu llarg viatge. Així és que ja ho sabeu, el proper 15 d'agost, en veure'l sortir a baix de les arcades de l'Ajuntament, acostau-vos-hi, que segur que té qualche història per contar-vos.

4t B - Col·legi Fra Joan Ballester

Es Porquet

Això era i no era una illa plena de porquets. N'hi havia de grans, de petits, de grassonets, de més prims i fins i tot n'hi havia qualcun que era net i curiós. Vivien a les seves solls, i el rei i la reina d'aquella illa vivien a la soll més gran.

Un dia, el rei i la reina varen tenir un fill que, com no podia ser d'altra manera, va ser un porquet. De nom li varen posar "Caparrot", perquè tenia el cap molt gros. Quan en Caparrot tenia vuit anys, un gegant terrible va arribar nedant a l'illa i va començar a destrossar totes les solls. El rei i la reina, per evitar que el seu filllet tengués mala fi, l'enviaren amb una barca a l'illa de Mallorca.

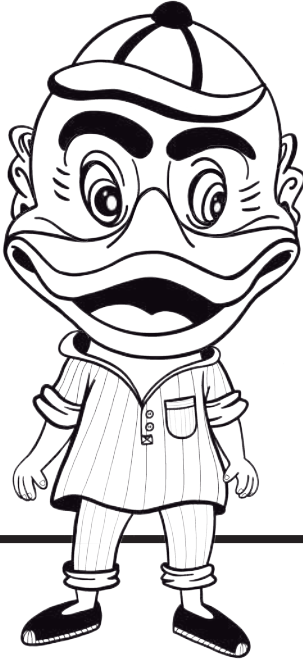
Hi va arribar i va desembarcar a la platja des Trenc. En Caparrot no sabia on anar, i va començar a caminar per una llarga carretera. Tenia set i tenia fam, feia dies que no havia menjat res, i quan ja no podia pus es va asseure a davall un garrover. Amb això, va comparèixer un mag, i quan el va veure amb aquell cap tan gros li va dir: -Caparrot ets i caparrot seràs!-. Li va tocar el front amb la vareta i de cop i volta en Caparrot va aparèixer enmig de la plaça del poble de Campos.

Resulta que aquell dia era dia quinze d'agost, i eren les festes de Campos. La plaça era plena de nins i nines que ballaven amb la música dels xeremiers. També hi havia altres animals que tenien el cap gros com en Caparrot i encalçaven els infants amb un bastó. Quan els nins i les nines varen veure en Caparrot, tot d'una digueren: -Mirau, un caparrot nou! És un porquet!

I aquell nom li va quedar per sempre més: "Es Porquet". La batlessa de Campos el va contractar com a caparrot i ben aviat va ser un dels més estimats del poble. Els nins i les nines passaven gust de córrer-hi darrere, i ell es divertia molt encalçant-los. Quan ja feia anys que vivia a Campos, va conèixer una truja i se'n va enamorar. Es varen casar, varen construir una soll ben guapa per viure-hi plegats i al cap de pocs mesos varen tenir porquets. I encara ara viuen tots feliços al poble de Campos!

3r A - CEIP Joan Veny i Clar

S'Ànnera

Fa molts i molts d'anys, al Salobrar de Campos, un dia d'estiu, hi va néixer una ànnera sense plomes al cap. Una persona que aquell dia feia feina al Salobrar recollint la sal, va trobar l'ànnera i li va posar la seva gorra per protegir-la del sol. Allà vivia amb la seva família, però no s'hi trobava bé... Trobava que tots els animals des Salobrar la tractaven malament: la deixaven tota sola perquè la veien diferent, ja que ella sempre duia la seva gorreta de colors.

Un dia va decidir anar a córrer món. Va agafar la gorreta i un poc de menjar i va començar a caminar. Camina caminaràs, després d'un temps, va arribar a la plaça de l'Ajuntament de Campos, i li va cridar l'atenció l'edifici del Consistori. Hi va entrar, i allà, amagats, dins una habitació fosca, hi va descobrir uns personatges diferents dels seus amics. Hi havia en Pinotxo, en Popeye, un rei, una reina, un porquet, un capità pirata, un rei vell, un dimoni i un moret. Estaven tots bruts i plens de pols.

L'ànnera es va espantar, va caure d'esquena i es va pegar un cop al cap. El cop va ser tan fort que va quedar inconscient. El batle d'aquell temps la va trobar estesa en terra i la va ajudar a aixecar-se. L'ànnera va trobar un mirall polsós dins l'habitació, el va espolsar un poc amb la mà i va veure que el cap li havia tornat gros. S'havia convertit en un caparrot! Aviat va veure que els caparrots que acabava de conèixer eren inofensius i que necessitaven la seva ajuda. L'ànnera va demanar al batle que els alliberassin, i així va ser com es va decidir que fossin restaurats.

Quan varen estar tots restaurats, junts varen sortir a la plaça a jugar. Ballaven uns amb altres, botaven, feien carreres i animaven els nins que passaven per allà a jugar amb ells. A l'ànnera li va agradar molt aquell ambient que va trobar a l'Ajuntament, perquè tots s'acceptaven així com eren i no jutjaven ningú pel seu aspecte. Va decidir quedar a viure amb ells i des d'aleshores, cada any per les festes surten tots els caparrots a fer bulla amb els nins i les nines de Campos.

5è E - CEIP Joan Veny i Clar

El Rei vell

El rei Caparrot duia una vida molt tranquil·la plena de luxe i prestigi als afores de París. Vivia en un palau gegant fet d'or i comptava amb persones que l'hi feien tot, i així ell no s'havia de preocupar per res. Un dematí d'abril de 1789, quan es disposava a llegir el diari, va veure un article que xerrava del creixent descontentament entre la població per les condicions miserables en què vivien a causa de l'enriquiment de la monarquia francesa. Ell no sabia en quines condicions vivia el poble realment, i quan va llegir aquella notícia es va adonar que tots els luxes dels quals gaudia havien estat comprats a costa del patiment dels ciutadans. La gent del poble tornava cada vegada més agressiva, volien un canvi radical en la societat i el volien tan prest com fos possible. Per això, el rei es va témer que l'assassinarien si quedava al palau, i va decidir fugir del país.

Un dematí, es va aixecar molt prest, va muntar en un dels seus cavalls i es va dirigir cap al sud. Al cap d'un temps va arribar a un port i es va amagar en un dels vaixells que hi havia. El seu pla era anar-se'n el més lluny possible de França, tot i que realment no sabia on es dirigia. Al cap d'unes hores de viatge varen tocar terra. Sense que ningú el veiés, va baixar i va començar a caminar per aquest territori desconegut fins que va arribar a un poble anomenat Campos. Una dona va veure les terribles condicions en què es trobava i el va convidar a dinar amb la seva família. Aquesta humil família li va oferir un lloc on viure a canvi que ell fes feina als seus camps, cultivant i recol·lectant.

Des d'aquell moment el rei Caparrot va dur una vida més senzilla, sense cap luxe, amb la família que l'havia acollit, però realment va ser molt més feliç que quan viva al palau tot sol. Aquesta és la història de com el rei Caparrot va arribar a Mallorca i hi va quedar a viure per sempre.

Franco Ortiz
1r C Batxillerat - IES Damià Huguet

En Morenet

Això era i no era una època de monstres, dracs, bruixes i bruixots, de gegants i caparrots, de pirates i grans navegants... Després de més de cent dies i cent nits navegant, una poderosa nau carregada de grans tresors, mentre trescava les costes del Mare Nostrum va arribar a les costes de sa Ràpita. El primer que en va baixar va ser el Rei Morenet, rei de l'Orient llunyà, nebot del nostre estimat Rei Baltasar. Era un jove de 24 anys, baix d'estatura, rabassut i de cap gros, aventurer, investigador de l'època, preocupat per la importància dels aliments i de la longevitat. Venia cercant l'apreciat fruit de la taperera: un fruit màgic que tenia el do de l'eterna joventut.

Els pagesos del poble de Campos el varen rebre amb tots els honors que un rei tan important es mereixia, i el varen fer pujar dins un carruatge que el dugué cap a la Font Santa. Pel camí varen passar pel poble i li mostraren, entre altres coses, les sis torres de defensa i la seva terra de call vermell, boníssima per fer aquestes tàperes màgiques. El rei va quedar meravellat del poble i dels seus habitants! Aquí li varen ensenyar a envinagrar les tàperes i varen preparar tones de tàperes envinagrades per poder repartir-les per tota la Mediterrània.

Gràcies al Rei Morenet, el nostre poble es coneix a tota la Mediterrània com el poble de les tàperes. Per això, i per recordar-lo, durant les festes d'agost es treu un caparrot que representa aquest gran rei.

Maria Antònia Bauzá Mesquida
3r ESO – Col·legi Fra Joan Ballester

Es Capità pirata

Això era i no era un Capità Pirata que nomia Tòfol. En Tòfol, com ja sabeu, és el Capità Pirata de Campos. Va néixer a Formentera l'any 1.651, però... no passeu pena, encara és viu! De petit, va ser un al·lot molt polissó. Li agradava tirar pedres al cap dels altres nins, esquitxar les nines mentre rentaven la roba al riu o anar amb l'arc a matar porcs senglars i altres animalons, entre d'altres "aficions". Però la seva infantesa va transcórrer tranquil·la i feliç al costat de la seva família i amb la barca de son pare, en Pep. Cada horabaixa de prest anaven a fer una volta a prop de la vorera, pescaven, contemplaven la posta de sol i s'imaginaven històries de pirates. Li encantava!

En Tòfol es va anar fent gran fins que, quan va haver fet els 18 anys, la seva família va decidir regalar-li un vaixell pirata. Que bé!!! Es va emocionar molt, era allò que sempre havia desitjat!!! L'endemà dematí hi va pujar tot feliç i tot d'una va sortir a navegar ben tot sol. Eh! No és broma!!! Va saber com dur el vaixell tot d'una, no va importar que ningú n'hi mostràs. Des de petit havia vist com son pare duia el timó de la seva barca. No li va costar gaire trobar una tripulació que el volgués acompanyar a descobrir nous països. Ben aviat varen partir de Formentera a navegar arreu del món, a la recerca de tresors de tota classe.

Al cap d'un any, en Tòfol i la seva tripulació varen arribar a la costa francesa, ben carregats de tresors, però varen ser atacats per altres vaixells pirates. Després d'una llarga i dura batalla varen haver de partir a la recerca d'un altre port més segur on carregar provisions. Però aquella nit els aplegà una tempesta molt forta. Les ones els feien anar de banda a banda i l'aigua entrava al vaixell de per tots els costats!!! Van acabar tots tan marejats que van perdre el coneixement i varen quedar ben acubats a la coberta del vaixell. Ningú no recorda res més d'aquella nit. Varen anar a la deriva durant 5 dies i 5 nits fins que varen arribar a prop del port de sa Ràpita i varen aconseguir desembarcar per allà. Quina sort que varen tenir!!!

I... sabeu per què duu un ull tapat? La llegenda conta que, aquella nit de tempesta, una sirena li va regalar un ull de diamant. Què vos pareix? Idò... el duu ben tapat perquè ningú l'hi prengui mentre fa horeta. A en Tòfol li va agradar tant Campos que va decidir que seria el lloc perfecte per quedar-hi a viure i formar-hi la seva família. Ja era hora de deixar les aventures de pirates a la mar!! I encara avui, és tan feliç de viure al nostre poble que, en dates assenyalades, el veureu ballant amb els seus amics pel centre del poble. Si anau al Club Nàutic, podreu veure el seu vaixell i, si trobau el pirata Tòfol per carrers de la Vila, segur que vos conta moooltes històries i anècdotes de la seva vida ben interessants.

Emma Tugores Nicolau i Àngel Sastre Escalas
6è D - CEIP Joan Veny i Clar

EL Dimoni

El Dimoni va néixer a Campos fa més de mil anys. Era un home lleig, amb nas punxegut i llavis carnosos. Va tenir una vida molt dura, ja que a ca seva, des de petit, va ser maltractat, i, a més, va patir assetjament a l'escola. Tothom el tractava malament pel seu aspecte, però a ell pareixia que no li importava. Va fer dolenties diverses a la seva vida, com per exemple cremar les collites dels pagesos o robar vaques. Va deixar moltes famílies sense menjar. De tantes dolenties que va fer, a poc a poc li varen començar a sortir dues banyetes al cap, i la cara li va tornar vermella.

La gent del poble de Campos ja no podia pus, i varen decidir demanar ajuda a un bon home que nomia Sant Antoni. Quan Sant Antoni va arribar per ajudar les famílies campaneres, el Dimoni es va amagar a la cova d'en Freu, a ses Covetes, i va observar com era aquest personatge que ell desconeixia, fins que un dia Sant Antoni el va anar a cercar i va intentar que es fessin amics. El va convidar a jugar a cartes i a menjar frit amb un bon vinet. Aquí va ser quan Sant Antoni li va demanar per què feia totes aquelles dolenties, i el Dimoni li va explicar que mai havia viscut res bo a la seva vida, que tot havia estat negatiu i dolent, i per aquest motiu ell sempre havia actuat igual. Sabent això, Sant Antoni va tenir una idea i li va dir: –Vols fer feliços els nins i nines de Campos?– El Dimoni li va contestar que sí, però que no sabia com. Durant set dies i set nits, Sant Antoni va ensenyar el Dimoni a riure, botar i ballar.

I així, dia 15 d'agost, festa grossa a Campos, el dimoni s'hi va presentar com a Caparrot i va ballar i botar, i va fer feliços els nins i nines de Campos. A partir d'aquell moment va deixar de ser un personatge rebutjat a ser una de les figures més importants de Campos, una d'aquelles figures amb les quals els nins i nines de Campos canten, boten i riuen.

Àlex Corbalan Pita
1r C ESO - IES Damià Huguet

El Rei

Això era i no era un rei misteriós i cosí llunyà del rei En Jaume que, després de la conquesta de Mallorca, va arribar tot sol a l'illa amb un antic vaixell des d'un lloc que desconexim. Era un home trist, sense família, ja que la seva dona i els seus dos fills havien estat segrestats per un enorme i terrible monstre del qual va ser impossible salvar-los. Des d'aquell terrible succés la seva vida va ser molt desgraciada, i decidí anar-se'n a viure lluny del seu lloc de procedència per començar una altra etapa de la seva vida i oblidar el seu tenebrós passat.

Quan va arribar a Mallorca li va agradar tant que va decidir quedar-hi a viure durant un temps indefinit, per repartir felicitat entre tots els habitants de la nostra illa. El rei, aquí, hi va trobar un refugi, perquè tots els mallorquins el varen acollir amb molt d'afecte. Després de molt de temps vivint a diferents pobles com un home nòmada, va decidir quedar temporalment a Campos –concretament, a Sa Sorda, ja que la naturalesa i la pau que aquest lloc li transmetia el fascinaven–. Tots els campaners varen quedar encantats de tenir aquella increïble persona de veí. Al cap de poc temps, ja s'havia guanyat la simpatia de tothom i, com que a Mallorca és típic posar malnoms a les persones, el varen anomenar “El Rei Vermell”, pel seu pèl roig i la seva túnica que recordava el call de la terra campanera.

Aquest Rei era un home molt peculiar, i allò que realment el feia feliç era repartir la seva fortuna entre tots els indrets on vivia per fomentar la cultura i les festes populars dels pobles mallorquins. Al mes de maig d'un any incert va organitzar un concurs al nostre poble per mostrar quina persona posseïa la millor vaca de les Illes Balears. Tot el poble i un gran nombre d'habitants d'altres pobles hi varen participar amb els seus millors animals. Aquell concurs va tenir tant d'èxit, i el Rei Vermell va quedar tan content de les bones persones que hi havia a Campos, que va decidir donar una gran part de la seva fortuna a l'Ajuntament perquè la repartís entre tots els habitants del nostre poble.

Poc temps després, el Rei va partir amb el seu vell vaixell per seguir repartint felicitat entre l'altra gent, i pus mai vàrem tornar a saber res d'ell. Mentrestant, al poble de Campos hem continuat amb el concurs de les vaques de la Fira de Maig que ens va organitzar aquell home peculiar, i és per aquest motiu que el recordam mitjançant una figura dels caparrots.

Carme Burguera Mas
4t ESO - Col·legi Fra Joan Ballester

La Reina

Fa molts d'anys, un pagès i una pagesa de Campos eren a collir tàperes al camí dels Ametllers, just darrere el cementeri. Era a mitjan agost, feia molt de sol, i es varen aturar per beure un poc. Amb això varen sentir plorinyar, no sabien si era un ocellet o un moix petit. Varen mirar un poc per les voreres i varen trobar un nadó embolicat amb una flassadeta blava just damunt una de les tapereres. No sabien ni d'on sortia ni què havien de fer. Ells mai havien tengut un fill i el se'n varen dur a ca seva.

Va ser una nina, forta i espavilada. La varen cuidar com si fos filla pròpia, però mai li varen posar un nom. Primer, ells li ensenyaren que havia de fer bonda i estudiar molt a l'escola, però també va aprendre a ajudar-los a foravila. La nina aviat va saber tomar ametles i sembrar patates, i li agradava molt. Son pare i sa mare li deien: –Que ho fas de bé, reina!– Després li varen mostrar com es feia l'ensaimada que es menjaven els diumenges. I li deien: –Que és de bona, reina!– Uns veïns varen ensenyar a la nina el ball mallorquí, per poder ballar per les festes. I tothom deia: –Que hi balla de bé, és una reina!

A l'estiu ella i son pare i sa mare anaven en bicicleta a nedar a Sa Ràpita. Li encantava berenar d'un panet d'oli amb anxoves asseguda devora na Voltora i, a vegades, anaven a peu per la vorera de la mar fins a ses Covetes. Trobava que tot era tan polit que no se'n volia tornar a ca seva fins que feia fosca.

Un dia, quan ja era més gran, la va venir a cercar un bruixot amb un cavall blanc. Venia d'un regne molt llunyà, tan llunyà que no sabem d'on, i la se'n va voler dur. Li va dir que era la seva reina i que la necessitaven allà. Ella no va voler partir, volia quedar a la Vila perquè s'hi trobava molt bé. Davant la insistència del bruixot, ella es va posar la seva flassada blava per mantell al cap i va córrer a amagar-se a l'Ajuntament.

Va estar amagada molt de temps i no la varen trobar. Va decidir que només sortiria els dies de festa, quan tots els campaners són al carrer, i així se sentiria protegida. I així fou com aquella nina es va convertir en la Reina que veim cada any a les festes, que balla i alegra totes les persones que la veuen, i que vol simbolitzar les nostres tradicions, l'amor per la nostra terra, tot allò bo que érem i encara som.

Caterina Grimalt Vadell
2n Batxillerat - IES Damià Huguet

Campos, abril 2021